

Dnes toto dievča pracuje ako úradníčka, úspešne ukončila ekonomickú školu. Bývalú učiteľku rodičia i dievča niekedy stretávajú, ale po skúsenostiach, ktoré mali, nechcú s ňou mať nič spoločné. Úlohou a poslaním učiteľky bolo vychovávať, a nie ubližovať.

Podobnú nepríjemnú skúsenosť mali rodičia aj so svojim synom, ktorý mal nastúpiť na základnú školu na prvý stupeň; tu pôsobila učiteľka, u ktorej sa schádzali uniat i ktorá bola veľmi proti pravoslávnej Cirkvi. V okrese meste žiaka do školy prijať nechceli; mal nastúpiť do školy v dedine na pol roka, alebo aspoň na pár dní, pretože škole hrozilo, že nebudú mať dostatok žiakov v ročníku. Rodičia však boli proti tomu. Napokon sa to vyriešilo a chlapec chodil do školy v okresnom meste. Dnes je inžinierom a úspešným podnikateľom. Na tie zlé časy dnes len s úsmevom spomína.

Negatívne správanie učiteľov podnecovalo aj správanie detí, ktoré ubližovali svojim

spolužiakom iného vierovyznania. Myslím si, že tí, ktorí dokážu ubližovať iným ľuďom, sú duchovne chorí a potrebujú duchovnú pomoc; sami ju nehľadajú, lebo si myslia, že sú v poriadku a zdraví.

Je pravda, že ani učelia v rokoch 1950 a 1968 to nemali ľahké; museli svoje náboženské presvedčenie skrývať, lebo ohrozovalo ich existenciu. Bolo mnoho aj takých učiteľov, ktorí zmenili zamestnanie. Niektorí z nich po nepríjemných skúsenostiach po roku 1968 začali sami spôsobovať nepríjemnosti svojim pravoslávnym žiakom, a zvlášť deťom pravoslávnych duchovných. Uniat sa v roku 1968 usilovali získať si aj učiteľov, čo sa im aj podarilo. Na tento účel boli vyčlenené peniaze pre cerkovníkov, kurátorov, kantorov, duchovných a vplyvných veriacich, aby sa angažovali za úniu. Niektorí pod vplyvom výčitiek svedomia peniaze darovali do chrámu.

Pravoslávna Cirkev v Benine

Mgr. Pavel Tkáč

V roku 1969 Beninčanovi Optatovi Bechanzinovi, dôstojníkovi polície, ťažko ochorel jeho päťročný syn Erik, ktorého ranila mŕtvica. Bechanzin ihneď zaviezol syna do nemocnice v meste Kotona, ale lekári boli bezmocní a odmietli Erikovi pomôcť. Erikov otec sa obrátil k rímskokatolíckej Cirkvi, ktorá v tejto krajine už existovala. Začal navštevovať bohoslužby v nádeji, že Boh vylieči jeho syna. Ale ani tu nenašiel pomoc. Preto pozval do svojho domu príbuzných a susedov a poprosil ich, aby sa spoločne modlili za Erikovo zdravie. Po ich modlitbách sa syn zázračne uzdravil. Táto skutočnosť posilnila modlitebnú skupinu ľudí vo viere a dala im silu pokračovať v modlitebných zhromaždeniach. Po modlitbách k Bohu sa udiali mnohé zázračné uzdravenia chorých.

V roku 1975 sa táto modlitebná skupina rozhodla založiť samostatnú Cirkev a veriaci sa začali celé dni postiť, aby poznali Božiu vôľu. Erik Bechanzin, ktorý už mal vtedy jedenásť rokov, mal zjavenie od Boha, ktorý na otázku o tom, ako majú nazvať svoju cirkevnú komunitu, odpovedal: „*Moja Cirkev sa nazýva pravoslávna Cirkev*“. Toto veľmi prekvapilo členov cirkevnej komunity, pretože nikto z nich, vrátane samého Erika, nikdy nepočul o existencii takejto Cirkvi a ani nepoznali slovo „pravoslávny“. Význam tohto slova hľadali v slovníku a svoju obec nazvali „Pravoslávnu cirkvou Beninu“. Optatu zvolili za biskupa, a až po dvanástich rokoch sa zoznámili s predstaviteľmi skutočnej pravoslávnej Cirkvi.

V roku 1987 sa v Benine konal kongres Svetovej rady cirkví, na ktorom sa zúčastnili

aj pravoslávni veriaci, vrátane alexandrijského patriarchu Partenija III. Tu sa Bechanzin stretol s pravoslávnymi veriacimi a po desiatich rokoch sa pravoslávna Cirkev, založená Bechanzinom, pripojila ku kanonickej pravoslávnej Cirkvi Alexandrijského patriarchátu v jeho Nigerijskej eparchii. Veľkú zásluhu na tom mal nigerijský biskup Alexander, ako aj Optata Bechanzin, ktorý sa veľmi snažil spoznať vierouku, bohoslužobnú a asketickú prax pravoslávnej Cirkvi a priviesť k nej svoju cirkevnú komunitu, ktorá za tieto roky vzrástla a vytvorila farnosti vo všetkých veľkých mestách krajiny.

Po dvoch rokoch, v roku 1999, Optat prijal meno Marek a bol vysvätený spočiatku na diakona a potom na kňaza. Z jeho cirkevnej obce boli vysvätení ešte štyria kňazi a dvaja diakoni. Hneď potom pravoslávna komunita v Benine začala stavať päť chrámov v mestách Porto Novo, Kotona, Seku a Amobej, a postavili aj monastier.

Je známe, že veriaci pravoslávnej Cirkvi veľmi opatrne hodnotia rôzne videnia, zjavenia a zázraky. Táto ostražitosť je podložená stáročnou duchovnou skúsenosťou. Samozrejme, že túto ostražitosť nemožno porovnávať so skepticizmom a pochybovaním, a už vôbec nie so zavrnutím zázrakov, ktoré Hospodin koná po celom svete. Spasiteľ Isus Christos poukázal na univerzálne kritérium: **„Podľa ich plodov ich poznáte“ (Mt 7,16)**. V danom prípade, ako vidíme, plod je skutočne dobrý. Tieto videnia priviedli Beničanov, hľadajúcich Boha, do pravoslávnej Cirkvi. Zvláštnu pozornosť si zasluhuje ten fakt, že vo svojom zjavení vydal Boh svedectvo o tom, že Jeho Cirkev je Cirkev pravoslávna.

V roku 2004 mala táto komunita 2 000 veriacich, ale teraz je ich iste oveľa viac. Pri bohoslužbe používajú okrem francúzštiny tiež africký jazyk zvaný fon.

*zdroj: www.blagovest.info.ru
preklad z ruského jazyka*

Putovanie po svätých miestach Ukrajiny

Marek Beňa

Traja mládežníci z Bardejova Miloš, Marek a Marián sa vybrali na duchovnú púť po svätých miestach Ukrajiny s veriacimi z východného Slovenska pod vedením duchovného otca Michala Rošiča.

Na túto púť sme sa vybrali za účelom posvätenia, načerpania duchovných síl, spoznávania mládežníkov a našich ľudí. Spoznávaním života na Ukrajine v duchovnom smere sme spoznávali aj bežný život v mestách a dedinách.

Najväčší dojem v nás zanechali chrámy a monastiere, ich duchovný vplyv na ľudí a celú krajinu. Na Slovensku to tak mladý človek nevníma, pretože nemáme také duchovné centrum, ako je monastier. Pre mladého človeka je život v monastieri významnou pozitívnou zmenou v jeho myslení a konaní. My, vďaka

Božej milosti, sme takto mohli prežiť šesť nádherných dní. Prežili sme tu niečo podobné, ako deti v duchovnom tábore, kde sa postupným a prirodzeným spôsobom učia vnášať duchovnosť do svojho každodenného života.

Mnišky v meste Horodok sú prevažne mladé, preto majú aj duchovný vzťah k zdravému vedeniu mládeže. Vytvárajú pre nich rôzne zaujímavé krúžky; učia spev, vedú deti k charitatívnej službe, obsluhu v chráme i mimo chrámu. Vlastným príkladom vedú mládež k Cirkvi. Tieto láskavé mnišky si pre nás pripravili dojímavý duchovný koncert s duchovným slovom.

Z Horodku sme prišli do mesta Luck. Tu sme sa stretli so seminaristami, s ktorými sme mali možnosť rozprávať na rôzne témy, ako je fungovanie a organizovanie mládeže,